

STALOPA AB (94)

WEER GELUKKIG DANKZIJ PAARDJE JACK

Ab Brouwer (94) had veel verdriet om het verlies van zijn vrouw en zijn twee beste vrienden. De shetlandpony Jack maakt hem weer gelukkig. Hij komt zelfs bij Ab thuis. Samen rijden ze van een weiland naar zijn aanleuningswoning in Deventer. Ab in zijn scootmobiel en Jack ernaast.

Daar staat ze, altijd dicht bij me”, zegt Ab en wijst op de urn die op een tafeltje naast de bank staat. De trouwfoto erboven. Vijfenzestig jaar is hij met haar getrouwd geweest. “Hoe kom jij nou aan zo’n mooie vrouw?”, zeiden zijn vrienden weleens schertsend tegen hem. Dat ze er ooit niet meer zou zijn en hij zonder haar verder zou moeten, lijkt hem onvoorstelbaar.

‘Het verlies heeft me erg geraakt’

En toch gebeurt het vier jaar geleden. “Ik was erg verdrietig en voelde me eenzaam”, vertelt Ab. In dezelfde periode overlijden ook zijn twee beste jeugdvrienden. “Ze noemden ons altijd ‘De drie musketiers’. We hadden samen zo veel mooie herinneringen. Allemaal weg. Ik mag dan bij de mariniers hebben gezeten, ik hoef niet de flinke jongen uit te hangen: het verlies heeft me erg geraakt. Ik had er veel moeite mee.” Totdat Ab op een ochtend met zijn kleindochter naar een paardenstal in de buurt gaat. “Het was de sterfdag van mijn vrouw. Ik voelde me triest en keek naar de IJslanders. Plotseling kwam één paard naar voren, stapte voor stapje tot hij helemaal voor me stond en me aankeek. Hij duwde zijn hoofd tegen me aan. Een onbeschrijfelijk moment. Het paard voelde mijn verdriet aan, vertelde iemand van de stal me. Ik was meteen verkocht.”

‘Hij bloeide ervan op’

Ab gaat steeds vaker met zijn kleindochter naar de stal aan de Pekelharingsweg in Deventer. Ze kennen hem daar inmiddels zo goed dat hij ‘de stalopa’ wordt genoemd. Saskia Jansen, die bij de stal helpt, vroeg aan haar collega: “Wat denk jij, zou het voor zijn kleindochter zijn of voor hemzelf?” Ze vertelt: “We dachten het laatste en zagen dat hij ervan opbloeide.”

Ab knikt: “Ze hadden gelijk. Uiteindelijk had mijn kleindochter het wel gezien en ben ik alleen gebleven.” In het weiland bij de stal grazen veel minipaardjes die hem aan een lang vervlogen droom doen denken. “Kort na de oorlog ging ik met een stel jongens naar een Amerikaanse film waar die minipaardjes in voor kwamen. Kon ik er maar zo een hebben, dacht ik toen. Maar ja, wij hadden daar thuis helemaal geen geld voor. Toch bleef het altijd door mijn hoofd spoken.”

‘Ik leerde zijn karakter kennen’

Als bij de stal een shetlandpony geboren wordt, is Ab daar vanaf het eerste moment bij. “Ik bleef steeds bij de moeder, zodat Jack - zo heette het veulen - aan me kon wennen. Daardoor leerde ik zijn karakter van jongs af aan kennen. Zodra ik aankwam, herkende hij me. Er ontstond een hechte band tussen ons en die is er nog steeds. Vanaf de weg roep ik vaak al “Jackie, Jackie!” en dan komt hij vanuit de groep meteen naar me toe. Op de dijk blijft hij keurig naast me lopen, terwijl daar vlak bij een drukke weg is. Dat is bijzonder. Alleen bij mij is hij zo kalm.” Jack sleept Ab bovendien door een moeilijke periode heen. “Hij voelt het als ik verdriet heb. Dan legt hij zijn hoofd tegen mijn nek, strijkt zijn lippen lang mijn wang en troost me.”

‘Plasjes doet hij buiten’

De twee zijn onafscheidelijk. Het paardje mag zelfs mee naar zijn aanleuningswoning. “Hij loopt dan aan een touw naast mijn scootmobiel. Onderweg praat ik tegen hem, net als tegen een hond. Zo gaan we door de wijk naar mijn huis. Daar doen we soms lang over, want iedereen zwaait naar ons of spreekt ons aan. Als Jack bij hem thuiskomt, legt hij voor de zekerheid een stuk folie op het tapijt. “Voor het geval hij poept. Plasjes doet hij buiten; hij is zindelijk. Na afloop geef ik hem dan

‘HIJ
VOELDE MIJN
VERDRIET
AAN’

een beloning. Dat kan niet bij iedereen hoor. Je moet vertrouwen met een dier opbouwen om hem zo rustig in huis te laten staan. Ik moet alleen opletten dat hij de boterhammen niet van mijn bord eet.”

‘Jack moet naast mijn kist staan’

Op de dag van het interview is Jack een beetje ziek en kan daarom niet met Ab op pad. “Een hoefzweer denken we. Morgen komt de hoefsmid langs”, zegt Saskia. Ab mist hem nu al. “Ik vind het zo erg als hij in een hoekje staat en niet happy is. Dan zou ik hem alles willen geven wat ik heb. Tegen mijn kinderen heb

ik gezegd dat Jack naast de kist moet staan als ik overlijd.” Hij is even stil. “Maar ach, daar denk ik liever niet aan. Ik ben nu nog goed. Mijn rijbewijs is net weer verlengd. Jack geeft me veel afleiding. Op hem kan ik altijd teruggrijpen. Soms zit ik alleen en voel ik me niet zo goed. Als ik dan naar de stal ga en mijn paardje weer zie, trekt dat nare gevoel weg en ben ik blij. Ik heb nu weer iets om naar te verlangen.” ■

REAGEREN OP DIT ARTIKEL?

redactie@maxmagazine.nl of Postbus 277 - 1200 AG Hilversum